

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio,
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

Despre Nicolae Ceaușescu la 104 ani de la nașterea sa

Prof. univ. dr. Mihai D. DRECIN

Dacă nu ar fi intervenit momentul de cotitură istorică a evenimentelor din 1989 la nivelul statelor socialiste din sfera de influență sovietică, iar în țara noastră revolta populară anticeaușistă (după alții lovitură de stat sau chiar revoluție), întreaga mass-medie românească ar fi fost astăzi, plină de osanale aduse “iubitului Conducător” cu ocazia zilei sale de naștere.

Generația mea era deja obișnuită cu aceste festivități, devenite banale, excesive, deși toți, sau aproape toți, le trăiam, în ultimii zece ani, într-o dedublare comportamentală perfectă. La vedere aplaudam, iar în străfundul sufletului înjuram. Motivele sentimentului interior erau multiple: lipsa produselor alimentare de

strictă necesitate, a căldurii și curentului electric în apartamentele de bloc, emisiuni TV reduse la două-trei ore pe zi, aglomerații în mijloacele de transport în comun etc, etc.

Ca istoric, cercetând anumite felii din istoria noastră națională, puse în context mai larg regional sau chiar european, am constatat că omul de rând are o memorie scurtă, trăiește întotdeauna în prezent, nu gândește evenimentele pe termen mediu sau lung. Poate pentru că știe că are o singură viață, pe care dorește să o trăiască din plin. Prea puțini dintre noi se gândesc la viața înaintașilor, chiar la viața viitoare a copiilor noștri. Eforturile și rezultatele înaintașilor făcute pentru propășirea țării nu mai contează, sau contează mai puțin, ne interesează clipa pe care o trăim. În funcție de asta trecutul se vede numai în alb sau negru, în bun sau rău, în funcție de starea social-materială a noastră și a familiei la un moment istoric dat. Aici integrăm inclusiv activitatea liderilor politici și administrativi, care ne-au condus și ne conduc, aplicându-le aceleași calificative de “buni” sau “răi”. Scăpăm din vedere faptul că nici o epocă istorică și nici un conducător, în fond și el un om, pe drumul acesta greu și cu sacrificii al afirmării societății omenești, nu face numai “bine sau rău”, intenționat sau din întâmplare. Faptele și rezultatul lor trebuie privite rațional și echilibrat, cântărite prin prisma pasului

LAVINIA BETEA

CEAUȘESCU
și epoca sa

CORINT
ISTORIE
AUTORI ROMÂNI

145 ani de la proclamarea Independenței României

făcut înainte de comunitate, prin muncă multă, sacrificii, nedreptăți pentru unii, facilități pentru alții. Apoi, care este, până la urmă, procentul celor pe care regimul îi ajută să se salte material și intelectual față de cei care pierd avantajele, fie ele obținute cinstit, prin muncă și moralitate?

2

Astfel privite lucrurile, recomand o carte de istorie ultra-contemporană apărută recent, datorată psihologului și istoricului **Lavinia Betea**, *Ceașescu și epoca sa*, Ed. Corint, București, 2021, 828 p.

Autoarea, universitar și conducător de doctorat, s-a impus după 1990, prin cercetări serioase ca documentare și echilibrat interpretate, ca specialist în perioada comunistă a istoriei noastre, cu predilecție în “epoca Nicolae Ceaușescu”. A luat interviuri principalilor colaboratori ai lui Ceaușescu, a cercetat fonduri arhivistice de primă mână produse de instituțiile comuniste de la cele civile la cele militare și a serviciilor secrete, a parcurs presa vremii, a disecat societatea românească în evoluția și involuția sa cu toată responsabilitatea, subliniind succesele economice, culturale și diplomatice indiscutabile, scoțând în evidență greșelile și abuzurile regimului care aproape că și-a anulat rezultatele pozitive.

În anii imediat următori lui 1989 - Nicolae Ceaușescu, echipa de oameni politici din jurul său, familia sa- au fost zugrăviți în cele mai negre culori. Culmea, chiar de unii dintre colaboratorii de rang doi, trei și patru care au preluat puterea politică după ce și-au abandonat Conducătorul. Nu au făcut excepție nici oamenii de cultură care au beneficiat de avantajele oferite de regim, transformați peste noapte în dizidenți și contestatari.

Treptat, constat că în sfera cercetării istorice se impune o nouă generație de specialiști care se străduiesc să studieze epoca celor patru decenii de comunism românesc și liderii acesteia - cu mai mult echilibru și mai puțină patimă politică.

Asta face și Lavinia Betea cu cartea pe care o dedică lui Nicolae Ceaușescu și epocii sale. În această idee scrie în introducere, în “Cuvânt către cititor”, Președintele Academiei Române, prof. univ. Ion Aurel Pop.

Nu intenționez să fac aici o recenzie a cărții. Fiecare carte se prezintă singură. Amintind-o vreau să deschid apetitul iubitorilor de Istorie, chiar a politicienilor noștri, care ne croiesc prezentul și viitorul nostru și al urmașilor. Să cumpărăm cartea, o ediție de autor, revăzută și adăugită, după încă trei volume colective dedicate “Vieții lui Nicolae Ceaușescu”.

Ce rețin eu din voluminoasa și interesanta lucrare? Nicolae Ceaușescu, ridicat dintr-o familie numeroasă de țărani olteni, mai mult săraci decât de condiție materială medie, s-a afirmat ca un răzvrătit al vremurilor interbelice. A îmbrățișat ideologia marxist-leninistă și a crezut într-o societate egalitaristă. A militat pentru această societate până în ultima clipă de viață. Prin diplomație și muncă politică a ajuns în fruntea Țării. A încercat să ridice România, prin industrializare și modernizarea agriculturii, fie și prin dezmoștenirea “chiaburilor și burghezo-moșierimii” parte din aceștia ridicați de jos prin muncă. A dorit să creeze “omul nou”, obsesiva neîmplinire a atâtor epoci istorice. Nimeni nu îi poate nega patriotismul de care a dat dovadă, înfruntând “Ursul sovietic”, apărând independența și suveranitatea Țării. Deschiderile și succesele diplomatice de anvergură internațională, cultivarea personalității sale și a României de către marile puteri ale vremii, rămân o realitate care întrece diplomația românească modernă și interbelică. După ce a deschis dialogul și pacea între Vest și China, lumea arabă, statele din Indochina, fiind primit cu pompă regală sau republicană la Londra, Washington, Paris, Roma, Olanda s.a. a sfârșit prin a fi părăsit de acești parteneri. De aici învățătura: marile puteri te folosesc cât timp te consideră necesar, apoi te abandonează.

Acceptarea cultului personalității și înfometarea poporului pentru ideea fixă de a plăti cât mai repede, datoria externă, altfel jecmănitore, a dus la creșterea nemulțumirii maselor. Nu a înțeles, asta ținea de mentalul țăranului cu care se identifica, că în momentul în care nu ești dator, cât de cât, marilor bancheri ai lumii, nu mai reprezintă un interes de anvergură internațională. Cu atât mai mult cu cât liderul sovietic, Gorbaciov, intoxicat de “propaganda imperialistă” a reușit prin reforme pripite de sus în jos, să dizolve URSS, de altfel un stat militarist, falimentar economic.

Răbdarea poporului are întotdeauna o limită. Dacă propaganda și serviciile secrete străine pun “gaz pe foc”, revolta populară se declanșează. Dirijată de “trădătorii de lângă noi”, vorba Elenei Ceaușescu, în simulacrul de proces de la Târgoviște. Dacă nu înțelegi, ca om politic, că boala și puterile te părăsesc și-ți cer

145 ani de la proclamarea Independenței României

să te retragi de la putere, vine inevitabilul. Ce este mai grav - o schimbare prin forță aduce mai mult rău poporului decât o “revoluție de catifea”. Altfel spus, și în politică ambiția are limitele ei!

Schimbările politice din ultimii 30-32 de ani au adus țării noastre: șomaj și emigrarea în Vest pentru cei mulți, sărăcie generalizată, îmbogățirea fără bun simț a unei minorități politice la vârf prin furtul avuției naționale, conflicte interne până la pericolul destrămării țării, scăderea drastică a nivelului de cultură a poporului, fuga “creierelor” tinerei generații în Vestul dezvoltat, creșterea criminalității și hoției, incapacitatea justiției și organelor de ordine internă parțial corupte să facă față obligațiilor legale pentru care au fost create. Noile partide politice, cu mici excepții, deși se declară naționale, se dovedesc vânzătoare ale interesului național, ale bogățiilor țării, ale suveranității, fie ea și limitată. Am devenit o colonie a vestului bogat, mână de lucru ieftină, o veritabilă “veneră de răspântie” pentru marile puteri prin tinerele care “muncesc” în Vest.

În această situație, masele populare încep să compare trecutul apropiat cu prezentul și să încerce să prefigureze viitorul nesigur. Întotdeauna la trecerea de la o epocă istorică la alta, mai ales când situația materială și siguranța personală se agravează, neîncrederea și revolta față de prezent se accentuează. Trecutul pare mai bun, este idealizat, prezentul stârnește opoziție dacă schimbarea nu este de substanță.

Cartea Laviniei Betea încearcă să țină cumpăna dreaptă între un trecut expirat și un prezent care încearcă să clădească o societate a calității profesionale, a competitivității bazată pe muncă, libertăți nemăsurate și moralitate.

“Epoca Ceaușescu” aparține istoriei noastre. Nu o putem repudia. Realizările și greșelile sale trebuie să ne fie învățăminte pentru prezent și viitor. Pe cele bune să le reluăm și folosim, pe cele rele să le evităm! O spun fără nostalgia vremurilor politice trecute. Eventual sunt nostalgic după tinerețea trecută.